

„A szabadság, melyért véretek hullott, virágba szökött”

Budavár elfoglalásának centenáris ünnepe

Fönt a Várban ahol száz évvel ezelőtt ezen a napon rohamra tüzelő trombiták harsogtak, ahol száz esztendeje löbbörés elkeveredett küzdelem tombolt, ahol a dicső 48-as harcosok világraszóló győzelmeiket aratták — az egykori fehérvári bástya helyén, ahol most a Honvédszobor áll — szombaton délután felemelő ünnepséggel adózott demokratikus honvédségünk a magyar szabadságharcos hősök emlékének.

A honvédszobornál rendezett ünnepségen megjelent Szakasits Árpád köztársasági elnök, Dobi István miniszterelnökkel az élen a kormány több tagja, az államtitkári kar tagjai, Farkas Mihály honvédelmi miniszter vezetésével a honvéd, valamint a rendőr tábornoki kar képviselői, a Függetlenségi Népfront pártjainak vezetői. Az ünnepi beszédet Súlyom László altábornagy, a honvédvezérkar főnöke mondotta.

Beszéde elején Súlyom altábornagy történelmi visszapillantást vetett a száz év előtti eseményekre, hogyan indult rohamra 1849 május 21-én a budai vár ellen az ostromló honvédsereg.

— 1849 hőseit valljuk mi, késő utódok őseinknek. A dicső honvéd nevet, mi egyenesen tőlük, nem pedig a név méltatlan bitorlótól kaptuk. Az ő példájukon tanuljuk meg, hogyan kell a hazát és a szabadságot szeretni. Tőlük tanuljuk meg, hogyan kell inkább szabad emberhez méltó módon harcolni meghalni, semmint gyáva féregként szolgaságban élni. Tanulunk a fényből, amely egy évszázad távollásából világít. de tanulunk kell az árnyékból is. Meg kell tanulnunk, hogy nem elég a győzelemhez a hősiesség, az önfeláldo-

zás, — a győzelemhez sziklaszilárd és messzire tekintő vezetés, szervezethez és fegyelmhez is kell.

— 1849 történelméből azt is meg kell tanulnunk — mondotta a tavábbiakban Súlyom altábornagy, — hová vezet, ha a hadsereget a nép céljaitól távolálló kalandorok vezetik. Mi nem eshetünk többé ilyen súlyos hibába. Ezért adja a magyar nép a haza védelmét legjobb fiai kezébe, akik sohasem fognak visszaélni a rájuk bízott fegyverrel. Ezért őrizzük fellelő gonddal a hadsereg egységét, ezért ópoljuk és gyarapítjuk, ezért öntudatosítjuk, hogyha a szabadság és a béke védelme megkívánja katonai vezetőivel élén, egy emberként sorakozzék fel a magyar nép politikai vezére mögött.

— Mint a 49-es honvédsereg, az 1945-ös ostromlók is a világszabadság jelszavát írták zászlójukra. Míg azonban az 1849-es ostrom a bukás kezdete volt, az 1945-ös felszabadítás egy új, szabad korszak első dicsőséges állomása lett. Örök hálát és dicsőséget a száz év előtti felszabadítóknak, örök hálát és dicsőséget az új felszabadítóknak, a Vörös Hadseregnek.

— A hősök áldozata nem volt hiábavaló: ma virágzik az ország,

A 48-as zászlót díszmenetben viszik a néphadsereg mai lobogói előtt

tünik a szolgaság emléke, új, vidám munkás és harcos nemzedék születik.

Súlyom László altábornagy beszédét így fejezte be: »1849 és 1945 hősei nyugodjatok békében! Szabad földön, szabad nép ünnepli ma emlékeketeket. A szabadság, melyért véretek hullott, virágba szökött. Eggyé vált a nép, a nemzet és az ország. Eggyé vált nép és hadserege is. Ez a nép és ez a hadsereg esküszik, hogy örökre szabad földben fogják aludni álmotokat.

A Kossuth-nóta hangjai mellett helyezte el ezután koszorúját Szakasits Árpád köztársasági elnök, majd Dobi István a kormány, Kállai Gyula a Magyar Dolgozók Pártja, Rics István a Függetlenségi Népfront, Farkas Mihály a honvédség nevében — koszorúzta meg Budavár visszafoglalásának századik évfordulóján a Honvédszobrot.

Az ünnepség résztvevői ezután végignézték a kivonult honvéd-, rendőr- és szabadságharcos századok díszmenetét, majd a Tóth Árpád sétányon levő Honvéd Múzeum és Levéltár épületébe mentek. A szépen felékesített Honvéd Múzeum előcsarnokában Szentneményi Béla ezredes, parancsnok üdvözölte a köztársasági elnököt, aki ezután sorra járta a múzeum és levéltár kiállítóhelyiségeit.

Súlyom László altábornagy ünnepi beszédét mondja